Ἔτος ΙΒ' Ἐν Ἀθήναις 27 Φεβρουαρίου 1899 Ἀριθ. 61

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΟΔῬ ΦΑΕΣΣΑ, ΑΡΙΘ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἢ 1 Μαρτίου
Ἐν τῷ ἐσωτ. δρ. 5.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ.χρ.8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέτρα ἐπιβαλλόμενα κατὰ τῶν ὑλιστικῶν διδασκαλιῶν καθηγητῶν τινων τοῦ Πανεπιστημίου, ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ.—Ἡ κατάκρισις καὶ ἡ κρίσις.-Τὸ κάρφος καὶ ἡ δοκός, ὑπὸ Τιμολ. Ἀναστασίου.—Ποῖος ὁ σκοπὸς τῆς Μακεδονίας.-Τί ἀπολογεῖται αὐτὴ ἡ Μακεδονία περὶ τοῦ σκοποῦ της, ὑπὸ Παν. Δουληγέρη.—Ἡ Κυριακὴ ἀργία, σύγκλησις Συνεδρίου. — Διὰ τὰ Ἀθηναϊκὰ κερναβάλια, ὑπὸ Μιχ. Ἰ. Γαλανοῦ. — Αἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀμφισβητήσεις περὶ τῶν Κυριακῶν μαθημάτων Α', ὑπὸ Μιχ. Ι. Γαλανοῦ. — Ποικίλα. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῶν Κυριακῶν τῆς 28ης Φεβρουαρίου καὶ 7ης Μαρτίου. — Οἱ διδάξοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς «Ἀναπλάσεως» κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα. —Ἀπολογισμὸς τοῦ Συλλόγου τῆς «Ἀναπλάσεως» τοῦ ἔτους 1898.

ΜΕΤΡΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΜΕΝΑ
ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΥΛΙΣΤΙΚΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ ΤΙΝΩΝ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Γ'.

Τὸ καθῆκον τῆς Κυβερνήσεως.

Τὸ γεγονὸς τῆς ὑλιστικῆς διδασκαλίας ἀπὸ πανεπιστημιακῶν ἑδρῶν πρέπει νὰ ἐπισύρῃ ἔτι τὴν προσοχὴν καὶ τὴν μέριμναν τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Καθηγηταὶ ὁρκισθέντες ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου καὶ ἔπειτα ἐν τῷ δημοσίῳ λειτουργήματι αὐτῶν πολεμοῦντες καὶ ἀναιροῦντες διὰ τῶν ὑλιστικῶν θεωρημάτων αὐτὰς τὰς βάσεις τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ πάσης ἐν γένει θρησκείας, εἶνε ἀπὸ ἠθικῆς καὶ καλῶς νοουμένης νομίμου ἀπόψεως ἐπίορκοι, ἑπομένως πᾶσα ἀνοχὴ αὐτῶν καὶ τοῦ ἀσεβοῦς ἔργου των εἶνε ἐπιείκεια, ἥτις ἐκφεύγει τῶν δικαιωμάτων τοῦ προϊσταμένου ὑπουργοῦ.

Ἐννοῶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεύνης. Ἀλλ' ἡ ἐλευθερία αὕτη, προκειμένου περὶ καθηγητῶν, οἵτινες εἶνε ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους, δὲν δύναται νὰ εἶνε ἀπόλυτος καὶ ἀπεριόριστος. Ἐν Εὐρώπῃ ὑπάρχουν παραδείγματα ἀπολύσεως καθηγητῶν ἀπὸ Πανεπιστημίων, ἐν οἷς συνηγόρησαν διὰ τῆς διδασκαλίας των ὑπὲρ τῶν ὑλιστικῶν θεωρημάτων. Ἐν Ἑλλάδι θὰ κριθῇ ἄρά γε ἄδικον καὶ ἀνελεύθερον παράμοιον μέτρον;

Γνωρίζω τὴν δοξάσαν τινῶν ὅτι τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ εἶνε ἄθεον. Τὰς ὀλεθρίας συνεπείας ἀρχῆς τοιαύτης κατήγγελλεν ἐν τῇ νεωτέρᾳ Γαλλικῇ Δημοκρατίᾳ ὁ Ἰούλιος Σίμων ἀποφαινόμενος ὅτι «ἡ θρησκευτικὴ οὐδετερότης, ἣν ἡ Κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας δεικνύει, καὶ ἡ περὶ τὰ θρησκευτικὰ ἀδιαφορία εἶνε χείρων καὶ αὐτοῦ τοῦ μηδενισμοῦ». Εὐτυχῶς παρ' ἡμῖν τὸ ζήτημα εἶνε λελυμένον δι' αὐτοῦ τοῦ Συντάγματος ἡμῶν. Ἀποτελοῦμεν Κρατος χριστιανικὸν ὀρθόδοξον ἀναγνωρίζον ἐλευθερίαν ἐνασκήσεως καὶ πάντων τῶν ἀνεγνωρισμένων θρησκευμάτων, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπάρχῃ περίπτωσις προσηλυτισμοῦ. Τὸ Κράτος λοιπὸν τοῦτο δὲν δύναται νὰ μένῃ ἀδιάφορον ὅταν καθηγηταὶ διωρισμένοι εἰς δημόσια ἱδρύματα προσβάλλωσι τὰς βάσεις τοῦ ἐπισήμου θρησκευτικοῦ αὐτοῦ καθεστῶτος. Τὸ χριστιανικὸν δόγμα, ἐν τῇ δημοσίᾳ σφαίρᾳ, εἶνε θεσμὸς ἠγγυημένος, οὕτως εἰπεῖν, ὑπὸ τοῦ Κράτους. Οἱ καθηγηταί, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται, δὲν θὰ διωρίζοντο, ἂν ἠρνοῦντο νὰ ὁρκισθῶσιν ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Δὲν εἶνε ἀρά γε τερατῶδες νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἔχουν τὴν ἐλευθερίαν, ἐμπαίζοντες πᾶν θεῖον καὶ ἀνθρώπινον, νὰ πολεμοῦν μετὰ τὸν ὅρκον των τὰς βάσεις αὐτὰς τοῦ χριστιανικοῦ θρησκεύματος, χωρὶς νὰ δημιουργῆται ἐντεῦθεν εἰς τὸ Κράτος ἐπιβεβλημένη περίπτωσις παύσεως καὶ ἀποπομπῆς αὐτῶν;

Ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργὸς εἶνε συγχρόνως καὶ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν. Νὰ εἶνέ τις ἀρά γε ὁ φρονῶν ὅτι τῷ ἐπιτρέπεται νὰ ἀνέχηται ὅπως διὰ τοῦ ἑνὸς κλάδου καταπολεμῆται ὁ ἕτερος, καὶ ἐν ὀνόματι ψευδοῦς ἐπιστήμης προσβάλληται εἰς αὐτὰς τὰς βάσεις του τὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐκκλησίας;

Δὲν ἐννοῶ ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μεταβληθῶσιν εἰς ἱεροκήρυκας καθηγηταὶ τῆς φυσιολογίας, τῆς ἀνατομίας, τῆς νευρολογίας καὶ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Οὐδ' ἔρχομαι νὰ τοῖς εἴπω ὅτι δὲν θὰ τοὺς κατήσχυνεν ἂν διὰ τῆς μαρτυρίας τῶν ὁρατῶν ἐβεβαίουν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ἀοράτου, ὡς ἔπραξαν καὶ πράττουν κορυφαῖοι διδάσκαλοι τῶν κλάδων των, τὸ προέχον κῦρος τῶν ὁποίων δὲν δύνανται νὰ ἀρνηθῶσι. Πᾶς τις

ὅμως δικαιοῦται νὰ ἀξιώσῃ παρὰ τοῦ ἀρμοδίου ὑπουργοῦ ὅπως ἐπανορθώσῃ εἰς τὴν ἰδιωτικὴν τάξιν καθηγητάς, οἵτινες, ἀντὶ ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς ἀκριβῆ καὶ ἀμερόληπτον πρὸς τοὺς φοιτητὰς ἔκθεσιν τῆς ὑποθέσεως τοῦ Δαρβινισμοῦ καὶ τῆς θεωρίας τοῦ ὑλισμοῦ, διέστρεψαν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῆς Πρώτης Ἀρχῆς καὶ τῆς πρώτης ἐμφανίσεως τῆς ζωῆς ἐπὶ τῆς γῆς, ἅμα δὲ ἐκθέσωσιν ἐν ἀκριβείᾳ τοὺς ἀνασκευάζοντας ἀμφότερα τὰ συστήματα ταῦτα λόγους τῶν ἀντιφρονούντων, παριστάνουσιν ἀπ' ἐναντίας ὡς ἀναμφιβήτητον ἐπιστημονικὴν ἀλήθειαν τὴν ὑλιστικὴν πλάνην καὶ σοφιστείαν, χλευάζοντες δὲ τὴν περὶ δημιουργίας καὶ ὑπερφυσικοῦ κόσμου πίστιν, καὶ καταγγέλλοντες ὡς ἀποκύημα ἀμαθείας καὶ προλήψεων τὸ συνείθεμα τὸ θρησκευτικόν, καταλύουσιν ἄρδην, ἐφ' ὅσον ἐξ αὐτῶν ἐξαρτᾶται, τὸ Θεανδρικὸν πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ καὶ τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας του.

Ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις ὁμολογεῖ ὅτι ἐπιβάλλεται αὐτῇ ἐργασία ἀνεγερτικὴ, καὶ δὲν ἀποκρύπτει ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαραίτητος εἶνε ἡ ἐνίσχυσις τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμῶν συναισθήματος καὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀνύψωσις· ὁμοίαν δὲ ἀποστολὴν διεκδικοῦσιν ὑπὲρ ἑαυτῶν καὶ εἰς παραπλησίας ὁμολογίας προέβησαν πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἀντίπαλοι πολιτικαὶ ὁμάδες. Ἀλλ' εἰς ἀνθρώπους μελετήσαντας τὰ αἴτια τῆς ἀμᾶς καὶ παρακμῆς λαῶν καὶ Κρατῶν οὐδεμία εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ ἀμφιβολία περὶ τοῦ ὅτι ἀσεβῆ καὶ ἀθεϊστικὰ διδάγματα, δηλητηριάζοντα τὸ θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν αἴσθημα τῆς σπουδαζούσης νεότητος, ἐπιτείνουσι τὴν ἀνωμαλίαν καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν, καὶ ματαιώνουσι πᾶσαν ἀνορθώσεως πρόθεσιν. Διὰ τοῦτο ἀνάγκη νὰ κατανοήσωσιν οἱ κυβερνῶντες ἡμᾶς καὶ πάντες οἱ ἀξιοῦντες νὰ κυβερνήσωσιν ὅτι κενὴ θ' ἀποβῇ πᾶσα ἀνορθωτικὴ αὐτῶν προσπάθεια ἐφόσον ἡ ἐκπαίδευσις στρεβλώνῃ διανοίας καὶ χαρακτῆρας δι' ἀθέων κηρυγμάτων.

Ἐὰν τὰ ὑλιστικὰ θεωρήματα ἀποτελῶσι τὸ ὑλικὸν τῶν ἐπιστημονικῶν πεποιθήσεων τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου, δὲν στέργωσι δὲ ν' ἀπορρίψωσιν αὐτά, ἃς ἐγκαταλείψωσι τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ δημοσίαν θέσιν των, ἣν κατέχουσιν ἐνόρκως, καὶ ἃς ὑποστηρίζωσι τὰς δοξασίας των ὡς ἐπιστήμονες ἰδιῶται. Ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαύτη ἀντίληψις τοῦ καθήκοντος δὲν βλαστάνει ἐπὶ τοῦ ὑλιστικοῦ ἐδάφους, εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀπόκειται νὰ γνωρίσῃ εἰς τοὺς κ. κ. καθηγητὰς ὅ, ἐνὸς Διατάγματος ἀπολύσεως τί πρὸ πολλοῦ ὤφειλον νὰ πράξωσιν ἀφ' ἑαυτῶν.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΚΑΤΑΚΡΙΣΙΣ ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΙΣ

ΤΟ ΚΑΡΦΟΣ ΚΑΙ Η ΔΟΚΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Ὑποκριτά, ἀπάλλαξον καὶ καθάρισον πρῶτον τὴν ἰδικήν σου ψυχὴν ἀπὸ τὸ βάρος καὶ τὸν βόπον τῶν ἁμαρτιῶν τῶν ἰδικῶν σου, ἐλθὲ πρῶτον εἰς τὸ φῶς τῆς ἀληθείας, ζήσον πρῶτον σὺ εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὴν ἀγάπην, δὸς τὸ παράδειγμα τῆς ἁγιότητος καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς, καὶ τότε θὰ δυνηθῇς πράγματι καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἄνευ πλάνης νὰ διακρίνῃς τὰ ἁμαρτήματα τοῦ πλησίον ἀδελφοῦ σου, τότε θὰ δυνηθῇς νὰ τὸν ἐλέγξῃς καὶ νὰ τὸν διορθώσῃς, νὰ τὸν ὁδηγήσῃς εἰς τὸ φῶς καὶ νὰ τὸν ἐκβάλῃς ἐκ τοῦ σκότους.

Πρὸ τοῦ νὰ φροντίσῃς νὰ ἀποπλύνῃς καὶ νὰ καθαρίσῃς καὶ νὰ ἁγιάσῃς τὴν ψυχὴν τὴν ἰδικήν σου, πῶς δύνασαι νὰ φροντίσῃς περὶ καθαρισμοῦ καὶ ἁγιασμοῦ τῆς ψυχῆς τοῦ πλησίον ἀδελφοῦ σου; Πρὸ τοῦ σὺ νὰ παύσῃς νὰ εἶσαι ἐγωϊστὴς καὶ ὑπερήφανος καὶ ἀλαζών, καὶ τετυφωμένος οἰηματίας, πῶς ἔχεις τὴν τόλμην νὰ εἴπῃς πρὸς τὸν φιλάρεσκον καὶ κομπορρήμονα «παῦσον νὰ εἶσαι τοιοῦτος;» — Πρὸ τοῦ σὺ νὰ παύσῃς νὰ εἶσαι ὀργίλος καὶ ὑβριστής, κακοποιὸς καὶ ἄγριος, πῶς δύνασαι νὰ εἴπῃς πρὸς τὸν πλησίον ἀδελφόν σου «ἔσο ὑπομονητικός, ἔσο πρᾶος, ἀνεξίκακος, ἀμνησίκακος, συγχώρει τοὺς βλάπτοντάς σε, ἀγάπα τοὺς ἐχθρούς σου;»

Πρὸ τοῦ σύ, ὑποκριτά, νὰ ἀπαλλάξῃς τὴν καρδίαν σου ἀπὸ τὸν κακοῦργον φθόνον, ἀπὸ τὴν φονεύτριαν συκοφαντίαν, τὴν διαβολήν, τὴν βρομολογίαν, τὴν δολιότητα, καὶ ἀπὸ τὴν ἐκδικητικὴν μανίαν καὶ τὸ μῖσος, πῶς τολμᾷς νὰ εἴπῃς εἰς τὸν πλησίον ἀδελφόν σου «ἔχε ἀγάπην καὶ καλωσύνην εἰς τὴν καρδίαν σου, ἔχε καλὴν διάθεσιν καὶ διὰ τοὺς ἀσπονδοτέρους ἐχθρούς σου, εὐεργέτει τοὺς βλάπτοντάς σε καὶ καλῶς ὁμίλει περὶ τῶν κατηγορούντων σε;» Πῶς δύνασαι νὰ εἴπῃς εἰς τὸν πλησίον ἀδελφόν σου «τοῦτο θέλει ὁ Χριστός», ἀφοῦ σὺ πρῶτος δὲν τὸ πράττεις;

Πρὸ τοῦ σὺ νὰ παύσῃς νὰ εἶσαι ἀκρατὴς καὶ ἄφρων, ἄσωτος καὶ ἀκόλαστος, ἡδυπαθὴς καὶ βδελυρός, πῶς δύνασαι νὰ εἴπῃς εἰς τὸν πλησίον ἀδελφόν σου «δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ τὴν παραμικρὰν σωματικὴν ἀδυναμίαν, διότι τοῦτο εἶνε ρύπος εἰς τὴν ψυχήν σου, τοῦτο σοῦ σκοτίζει τὸν νοῦν, σοῦ διαφθείρει τὴν καρδίαν;» Ὑποκριτά, ἐλθὲ σὺ πρῶτον εἰς τὸ φῶς, καὶ τότε θὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ θὰ δύνασαι νὰ φροντίσῃς καὶ περὶ ἄλλων! Ἐφ' ὅσον ὅμως εἰς τὸ σκότος σὺ διατελῇς καὶ φῶς δὲν βλέπῃς, πῶς τολμᾷς νὰ ὁμιλῇς περὶ φωτὸς καὶ εἰς τοῦτο τὸν πλησίον ἀδελφόν σου νὰ καλῇς, ἐλέγχων καὶ κατακρίνων αὐτὸν διὰ τὰ σφάλματά του; — Ἀφοῦ σύ, ἐν τῷ σκότει ζῶν, σκότος εἶσαι, πῶς ἐκεῖνον εἰς τὸ φῶς θὰ ὁδηγήσῃς;

Φωτίσθητι πρῶτον σὺ καὶ ἔπειτα νὰ φωτίσῃς ἄλλους. — Ἁγιάσθητι, ἵνα ἁγιάσῃς· τελειοποιήθητι, ἵνα τελειοποιήσῃς· σώθητι, ἵνα σώσῃς. Πρόσεξαι καὶ προφυλάχθητι, ἵνα προσεκτικοὺς τοὺς ἄλλους καταστήσῃς καὶ ἀπὸ τοῦ κακοῦ προφυλάξῃς.

Τιμόθ. Ἀναστασίου.

(Κατὰ τὸν Εὐαγγελικὸν νόμον).

ΠΟΙΟΣ Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

ΤΙ ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ ΑΥΤΗ Η ΜΑΣΣΟΝΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ

Ὁσάκις γίνεται λόγος περὶ Μασσονίας, ἀκούομεν πάντοτε δύο ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους γνώμας· τὴν κοινὴν δηλ. γνώμην ἀφ' ἑνὸς ἡ ὁποία φρονεῖ ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς Μασσονίας, ἥτις πάντοτε κρύπτεται καὶ τρέμει τὸ φῶς ὡς ἔσχατος κατάδικος, εἶνε ἐξάπαντος κακὸς καὶ ἐπιβλαβής, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὰς διακηρύξεις αὐτῶν τῶν ἐνδιαφερομένων, οἵτινες βεβαιοῦν πάντοτε στερεοτύπως ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐπιδιώκουσιν εἰμὴ τὴν φιλανθρωπίαν καὶ μόνον αὐτήν.

Ἐπειδὴ βλέπομεν ὅτι τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Μασσονίας εἶνε ἱκανῶς πονηρὸν καὶ δολερόστικον, καὶ πολλοὺς ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων ἠθικὰς βάσεις καὶ ἐπαρκῆ νεκμοσύνην δύνανται νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ νὰ ἑλκύσῃ ἐντὸς τοῦ Μασσονικοῦ λαβυρίνθου, ὅπου πολὺ εὐκόλως δύναται τις νὰ εἰσέλθῃ, δυσκολώτατα ὅμως δύναται νὰ ἐξέλθῃ, ὡς ἐκ τῶν αὐτόχρημα ἀνελευθέρων καὶ κακούργων Μασσονικῶν διατυπώσεων, σπεύδομεν, καθ' ὅ ἔχομεν καθήκον καὶ ὡς Ἕλληνες καὶ ὡς κληρικοί, νὰ παραθέσωμεν πλείστας μαρτυρίας αὐτῶν τῶν ἰδίων Μασσόνων, ἐξ ὧν ἡλίου φαεινότερον καταδειχθήσεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, οἱ αὐτοκαλούμενοι φιλάνθρωποι, μετὰ πλείστης ὅσης ἀφιλανθρωπίας προσφέρονται πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἀληθείας, μετὰ τῆς ὁποίας δὲν συγγενεύουσιν οὐδὲ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ ὀγδόου ἐξαδέλφου. Τὴν ἀλήθειαν τῶν εἰρημένων θέλουσι κυρώσῃ ἀμέσως αἱ παρατιθέμεναι ἀντιφάσεις καὶ ψευδολογίαι τῶν ἀπολογουμένων Μασσόνων περὶ τοῦ σκοποῦ, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκουσι.

1. Παραθέτομεν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Διδασκάλου τῆς Μασσονικῆς Στοᾶς τῶν Πατρῶν, Λευκᾶ. ὅστις λέγει ἐν «Νεολόγῳ» Ἀθηνῶν 13 Δεκεμβρίου 1898 «Πληροφορούμεθα ὅτι ὁ σκοπός μας εἶνε μόνον ἡ ἀγαθοεργία.»

2. Ἄλλως ὅμως φρονεῖ ὁ ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς Μασσονίας ἐν τῷ «Σκρίπ» τῆς 16 Δεκεμβρίου 1897, διότι οὗτος περιορίζει τὸν φιλανθρωπικὸν σκοπὸν τῆς Μασσονίας μεταξὺ τῶν μελῶν της, λέγει δὲ ὅτι εἶνε «Εἷς ἁπλοῦς σύλλογος, ἔχων ὡς πρόγραμμα καὶ ὡς σκοπὸν τὴν ἀλληλοβοήθειαν μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν πλέον.»

3. Αὐτὸς οὗτος ἐν τῇ αὐτῇ παραγράφῳ, λησμονῶν ἑαυτόν, λέγει ἄλλα ἀντ' ἄλλων περὶ τοῦ σκοποῦ τῆς Μασσονίας. «Δὲν πρόκειται, λέγει, περὶ μυσαρᾶς καὶ αἱμοχαροῦς καὶ ἐπαναστατικῆς ἑταιρίας, ἀλλὰ περὶ σύλλόγου ἐπιδιώκοντος τὴν γενικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀνθρώπων.»

4. Αὐτὸς οὗτος ἐν τῇ αὐτῇ ἀπολογίᾳ καταγγέλλει ὅτι σκοπός των εἶνε ἡ ἰδιοτέλεια «Ὁ τεκτονισμός, λέγει, ἐκτείνει ἐν τέλει τὸν κύκλον τῶν σχέσεων τῶν γνωριμιῶν του κατὰ τρόπον ἀπείρως ὠφέλιμον εἰς τὰ ἀπαρτίζοντα αὐτὸν μέλη.» Ἡ λογικὴ ὅμως δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ νομίσωμεν ὅτι αὐτὰ γράφονται ἀσκόπως, διότι αἱ τοιαῦται ἀνακοινώσεις περὶ ἀμοιβαίων καὶ σπουδαίων ὠφελειῶν εἶνε τὸ χείριστον εἶδος τῶν Μασσονικῶν δικτύων τῆς ὑλιστικῆς ἐποχῆς μας, ἐν ᾗ χάριν αἰσχροῦ καὶ ἀνυπάρκτου κέρδους ἀπαρνούμεθα καὶ πίστιν καὶ πατρίδα, κατατασσόμενοι εἰς σωματεῖα σκότια, προελθόντα ὡς ἐπιδημικαὶ νόσοι ἐκ ξένων χωρῶν καὶ ἀποτελοῦντα στίγμα καὶ προδοσίαν οὐ μόνον κατὰ τῆς Πίστεως ἡμῶν ἀλλὰ καὶ κατὰ τῶν ἑλληνικῶν ἐθίμων καὶ παραδόσεων, καὶ κατ' αὐτοῦ τούτου ἔτι τοῦ φωτεινοτάτου ἑλληνικοῦ ὁρίζοντος.

Τοὺς καταχθονίους αὐτοὺς σκοποὺς καὶ τὰ παμπόνηρα εἰρημένα Μασσονικὰ δίκτυα ἂν ἐγνώριζον μικρεμπορίσκοι τινές, δὲν θὰ ἐνέπιπτον εἰς τὰς Μασσονικὰς παγίδας οὐδὲ ἀντὶ πινακίου φακῆς θὰ παρελίδοντο εἰς δολίους ἠθικοὺς χρεωκόπους, οἵτινες εἰς τούτους μὲν ὑπόσχονται ὑλικὰς ἀμυθήτους ὑποστηρίξεις, εἰς δὲ τὰ παλαιὰ θύματά των καὶ Διδασκάλους των ὄντας, δὲν παρέχουν οὐδὲ ἐμβάλωμα διὰ τὰ ἅπαντα ἀνέφρα ἀναπεπταμένα ἐνδύματά των.

5. Ἡ «Ἑστία» τῆς 3 Δεκεμβρίου 1898 προσερχομένη μάρτυς τῆς ὑπερασπίσεως τῆς Μασσονίας καταθέτει ὅτι δὲν ἔχει ἄλλον σκοπὸν ὁ Μασσονισμὸς «Πλὴν τῆς ἑνώσεως τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς ψυχαγωγίας τῶν ἀνθρώπων».

6. Ἡ «Ἐφημερὶς» τῆς 4 Δεκεμβρίου 1898 μετὰ τὴν γνωστὴν ἀνακάλυψιν περὶ τοῦ ἀνήκοντος εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον Εὐαγγελίου! λέγει ὅτι σκοπὸς τῶν κατωτέρων στοῶν τοῦ Τεκτονισμοῦ εἶνε νὰ ἐργάζωνται «Ὑπὲρ τοῦ κοινωνικοῦ ἀγαθοῦ». Ἄγνωστον δὲ καὶ μυστηριῶδη τηρεῖ τὸ αὐτὸ φύλλον τῆς «Ἐφημερίδος» τὸν σκοπὸν «Τῶν ἀνωτέρων φιλοσοφικῶν τοῦ Τεκτονισμοῦ στοῶν», τῶν ὁποίων, κατὰ τὴν «Ἐφημερίδα», «**Ὁ Χριστὸς καὶ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ ἀποτελεῖ τὸ θεμέλιον**»! Καὶ τί στοιχίζει εἰς τοὺς ἀνθρώπους οὗτοὺς, ἀφοῦ διὰ τῶν μεγάλων αὐτῶν διδασκάλων ἐκήρυξεν ὅτι ὁ Χριστὸς ἦτο ψιλὸς ἄνθρωπος καὶ αἱ ἅγιαι Γραφαὶ εὐρωτιῶντα κείμενα, σήμερον πρὸς συλλογὴν προσηλύτων, νὰ μεταχειρίζωνται διὰ τοὺς ἁπλουστέρους, ὡς μέσα προσηλυστικά, αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ τὸ μαρτύριον αὐτοῦ; Τί δὲ φρονοῦν περὶ τῶν θρησκειῶν καὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ, θὰ ὁμολογήσουν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προσεχῶς, ἐν τῷ παρόντι κεφαλαίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, ὅπως μυριάκις πιστευθῇ ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς των εἶνε ἡ κατάλυσις παντὸς θρησκευτικοῦ δεσμοῦ.

7. Ἡ «Ἀκρόπολις» τῆς 13 Φεβρουαρίου 1898 φρονεῖ ὅτο οὐδένα σκοπὸν ἔχει ἡ Μασσονία καὶ ὅτι διασῴζεται μέχρι τῆς ἐποχῆς ταύτης «Ὡς μία ἀπὸ τὰς πολλὰς παραδόσεις τοῦ παρελθόντος»· βεβαίως θὰ ἐννοῇ ἡ «Ἀκρόπολις» παρελθόντος οὐχὶ ἑλληνικοῦ, ἀλλὰ ξένου μασσωνικοῦ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ, φρονεῖ τὸ αὐτὸ φύλλον, εἰς τὸ ὅτι πρέπει τις νὰ ἀνήκῃ τις εἰς ἓν σωματεῖον, ὡς εἰς τὸν Μασσονισμόν, διὰ νὰ δρᾷ φιλανθρώπως, εἶνε «Πρόληψις, λέγει, ἡ ὁποία δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς μωρία». Ἂν δὲ εἶνε μόνον μωρία καὶ «ἀβλαβὴς συνεταιρισμὸς» χωρὶς κανένα ἐπιβλαβὴ σκοπὸν, θὰ τὸ ἴδωμεν ἐκ τῆς ὁμολογίας τῶν ἰδίων ἐν τοῖς ἑξῆς.

8. Παρὰ τὰ εἰρημένα ἄλλος ὑπερασπολογηθεὶς ὑπὲρ τῆς Μασσονίας ἐν τῇ «Ἀκροπόλει» τῆς 16 Δεκεμβρίου 1898 ἀποδίδει σεβαρωτάτους καὶ ὑψηλοτάτους σκοποὺς εἰς αὐτήν· λέγει αὐτολεξεὶ ὅτι «Ἡ Μασσονία εἶνε μία ἑταιρία ἀνθρώπων συλλαβόντων ὑψηλὸν ἰδανικὸν νὰ ἀναγεννήσωσι τὸν κόσμον διὰ τοῦ φιλαλλήλισμοῦ καὶ τῆς καλλιεργείας τῆς συνειδήσεως, ἀποσπῶντες τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς ἀπὸ τῆς ἀδικίας καὶ ἀνακηρύττοντες τὸ κατὰ συνείδησιν ζῆν ὡς ἀνωτάτην ἀρχήν. Τὴν ἀρχὴν ταύτην ἐλάτρευσαν τόσον διαπύρως ὥστε ἀνήγαγον εἰς εἶδός τι θρησκείας.» Διὰ τούτων καταφαίνεται ὅτι ἡ Μασσονία ἔχει σκοπὸν τὴν ἀντικατάστασιν οὐ μόνον τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, ἀλλὰ καὶ πάσης ἐκτελεστικῆς ἐξουσίας· καὶ ἂν μὲν δύναται καὶ ἔχῃ ἠθικὰ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν ὑποσχέσεών της, εἶνε ὑψίστη μωρία νὰ μὴ κάμῃ γνωστὰς τὰς διδασκαλίας τῶν στοῶν της πρὸς φωτισμὸν τοῦ βεβήλου κόσμου! ἐὰν δὲ ταῦτα πάντα διακηρύττῃ, ὡς εἶνε βεβαιότατον, ὑποκριτικῶς πρὸς ἀποπλάνησιν τῶν μὴ εἰδότων διὰ καταχθονίους ἀντικοι-

νωνικοὺς καὶ ἀντιθρησκευτικοὺς σκοπούς, εἶνε ἡ αἰσχίστη κακουργία.

9. Σκοπός της, λέγει ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ ὁ ὑπὲρ τῆς Μασσονίας ἀπολογούμενος Α. Σ., εἶνε «Νὰ βοηθήσῃ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Κράτος.» Ἀλλὰ πρὸς λύπην τοῦ αὐτοκλήτου συμμάχου ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Κράτος ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μασσονίας ἀναγνωρίζουσι κακεκτικὸν μὲν ἀλλὰ κρυψίνουν καὶ παμπόνηρον ἐχθρόν, τοῦθ' ὅπερ αὐτὴ διὰ τῶν ἰδίων της μαρτυριῶν βεβαιοῖ.

10. Ὅτι πάντα τὰ ἀνωτέρω εἶνε ἀπατηλὰ καὶ ὅτι ἡ Μασονία ὡς μόνον σκοπὸν ἔχει τὴν καταπολέμησιν κυρίως τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν θεωρεῖ ὡς πηγὴν προλήψεων! κλπ. ἀποδεικνύει καὶ ἡ μαρτυρικὴ κατάθεσις τοῦ κ. Α. Βρυζάκη διευθυντοῦ τοῦ Μασσονικοῦ Περιοδικοῦ «Ἀθηνᾶ» μηνὸς Νοεμβρίου 1893, ὅστις λέγει προλογιζόμενος ὅτι «Ἡ ἀπόφασις αὕτη τοῦ Σ. Συμβουλίου τιμᾷ ὄντως ἡμᾶς τοὺς ἀναλαβόντας μετὰ θάρρους τὴν ἔκδοσιν τοῦ τεκτονικοῦ περιοδικοῦ καὶ ἀναδεχθέντας εὐγενῆ ἀγῶνα ἐν ᾧ καιρῷ περικυκλούμεθα ὑπὸ προλήψεων καὶ ἄλλων ἐσκωριασμένων ἰδεῶν, ἃς δὲν ἀποδειλιάσαμεν νὰ περιφρονήσωμεν καὶ καταπατήσωμεν.» Ὅτι δὲ τὰς διαφόρους θρησκευτικὰς πεποιθήσεις οἱ Μασσόνοι ὀνομάζουσι προλήψεις καὶ ἐσκωριασμένας ἰδέας μυριάκις θὰ ἴδωμεν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ «Ἀθηνᾷ» ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ρηθησομένοις καὶ ἐν ἄλλοις κεφαλαίοις περὶ τοῦ Μασσονισμοῦ.

11. Ὁ ἐν Πάτραις ἀδελφὸς Μασσόνος Ι. Λεκατσᾶς ἐν τῷ αὐτῷ Περιοδικῷ «Ἀθηνᾷ», ἐν τῷ μνημοσύνῳ ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Διδασκάλου Μασσόνου Μιχαὴλ Τζίνη, ἐν τῇ Στοᾷ «Ἀχαϊκὸς Ἀστὴρ» Αν.·. Πατρῶν, βεβαιοῖ ὅτι σκοπὸς τοῦ Μασσονισμοῦ εἶνε ὁ ἁγὼν «Ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ ἐπικρατήσεως τῶν ἀρχῶν του ἐν τῷ κόσμῳ πρὸς εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος.»!

Καὶ ἰδοὺ ἀντὶ σωματείου «Ἀλληλοβοηθείας μεταξὺ τῶν μελῶν αὐτοῦ καὶ οὐδὲν πλέον», ὡς ἀνωτέρω μᾶς εἶπον, ἔχομεν πρὸ ἡμῶν ἀρχάς, ἐξουσίας, ἠθικὰς διδασκαλίας, ἀναγέννησιν, καλλιέργειαν τῆς συνειδήσεώς μας, καὶ ἂν κλίνωμεν γόνυ τῷ Μεγάλῳ Ἀρχιτέκτονι, θὰ ἔχωμεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸ πᾶν καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐν τῇ καθόλου ἀνθρωπότητι, οἱ δὲ ἐσχάτως προσελυτισθέντες καὶ μαθηταὶ Μασσόνοι γενόμενοι μικρεμπορίσκοι ἀμύθητα πλούτη! ἀσφαλῆ δὲ τὴν προδοσίαν τῆς Πίστεως, τῆς Πατρίδος καὶ τῆς ἀτομικῆς ἐλευθερίας των ἐὰν δὲν σπεύσωσι νὰ ἐξέλθωσι τῶν Μασσονικῶν κρησφυγέτων.

Πανάρετος Χ. Δουλιγέρης.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΡΓΙΑ

ΣΥΓΚΛΗΣΙΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΥ

Ἡ ὑπὸ τὴν Προεδρείαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Ἐπιτροπὴ ὑπὲρ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὅπως ἐξεγερθῇ ζωηρότερον τὸ ὑπὲρ ταύτης ἐνδιαφέρον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ δοθῇ εὐκαιρία πρὸς ἔκφρασιν τῆς περὶ αὐτῆς γνώμης τοῦ κοινοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως παρασχεθῶσιν αὐτῇ τὰ στοιχεῖα πρὸς καταρτισμὸν σχεδιάσματος ὅσῳ τὸ δυνατὸν τελειοτέρου καὶ εὐκολωτέρας ἐφαρμογῆς, ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε παρὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν σύγκλησιν εἰδικοῦ συνεδρίου, εἰς ὃ θὰ κληθῶσιν ὅπως προσωπικῶς παραστῶσι καὶ ἀναπτύξωσιν ἢ ἀποστείλωσιν ἔγγραφον τὴν γνώμην των ἄνδρες εἰδικοὶ ἐξ ὅλων τῶν κλάδων τῆς ἐργασίας, καθὼς καὶ οἱ Πρόεδροι τῶν διαφόρων Σωματείων.

Ἡ πρὸς ἄτομα ἀπευθυνθησομένη ἐπιστολὴ ἔχει οὕτω:

Ἀξιότιμε Κύριε,

»Ζήτημα κοινωνικὸν ἐκ τῶν ζωτικωτάτων ἀνεκινήθη ἐσχάτως καὶ παρ' ἡμῖν, τὸ τῆς Κυριακῆς ἀργίας, καὶ εὐλόγως, ἀφοῦ πάντα τὰ εἰς πολιτισμὸν βαίνοντα ἔθνη ζωηρῶς μελετῶσι νῦν τὸ ζήτημα τοῦτο, τείνοντα νὰ ἐξεύρωσι τὴν ἀρίστην θεωρητικὴν διαμόρφωσιν καὶ τὴν ὠφελιμωτάτην τῇ ἀνθρωπίνῃ κοινωνίᾳ ἐφαρμογὴν τοῦ θεσμοῦ τῆς Κυριακῆς ἀργίας.

»Τῷ παραδείγματι λοιπὸν τῶν ἄλλων προηγμένων ἐν τῷ πολιτισμῷ κοινωνιῶν ἑπόμενοι, ἐκρίναμεν ὅτι πρὸ πάσης νομοθετικῆς ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος, ἔδει καὶ παρ' ἡμῖν ἀναγκαῖος νὰ προηγηθῇ εὑρεῖα συζήτησις καὶ ὥριμος μελέτη τοῦ θέματος ὑφ' ὅλας αὐτοῦ τὰς μορφὰς ἀπολύτως τε καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰς τοπικὰς περιστάσεις. Τοῦτο, νομίζομεν, ἐπιτυγχάνεται κάλλιον διὰ τῆς ἐν κοινῷ συναντήσεως καὶ συζητήσεως διαφόρων γνωμῶν καὶ ἰδεῶν. Διὸ λαβόντες ἐντολὴν παρὰ τοῦ Σ. Ὑπουργείου τῶν Ἐσωτερικῶν νὰ μελετήσωμεν τὸ ζήτημα τῆς καθιερώσεως παρ' ἡμῖν τῆς Κυριακῆς ἀργίας, προτείναμεν αὐτῷ καὶ ἐτύχομεν τῆς συγκαταθέσεώς του νὰ προκαλέσωμεν τὴν συγκρότησιν εἰδικοῦ Συνεδρίου, σκοπὸν ἔχοντος νὰ συζητήσῃ ἐπὶ ὡρισμένων ζητημάτων σχετικῶν τῇ Κυριακῇ ἀργίᾳ, καὶ ἀποφανθῇ ἐπ' αὐτῶν γνώμας, πρός τε διαφώτισιν τῆς Κυβερνήσεως καὶ προλείανσιν τῆς μετέπειτα νομοθετικῆς ἐργασίας. Καὶ τὸ μὲν Συνέδριον ὡρίσθη νὰ συγκροτηθῇ ἐν Ἀθήναις τὴν 21, 22 καὶ 23 Μαΐου προσεχοῦς. Τὰ δὲ ζητήματα, ἐφ' ὧν γενήσονται συζητήσεις, διατυποῦνται κάτωθι τῆς παρούσης.

»Δι' ὃ λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ προσκαλέσωμεν καὶ ὑμᾶς, ἀξιότιμε κύριε, ἵνα, ἂν εὐαρεστήσθε νὰ ὑποβοηθήσητε διὰ τῆς πεφωτισμένης ὑμῶν γνώμης τὸ ἔργον τοῦ Συνεδρίου τῆς Κυριακῆς ἀργίας, μετάσχητε αὐτοῦ ἔχοντες ὑπ' ὄψει ὅτι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται νὰ πέμψητε δήλωσιν συμμετοχῆς μέχρι τῆς 1 Μαΐου τὸ βραδύτερον. Ἐὰν δὲ προτίθεσθε νὰ ποιήσητε καὶ ἔγγραφον ἀνακοίνωσιν εἰς τὸ Συνέδριον, παρακαλεῖσθε νὰ πέμψητε ταύτην ἢ ἀντίγραφον αὐτῆς μέχρι τῆς 1 Μαΐου ἐπίσης, καθίσον ἔγγραφοι ἀνακοινώσεις βραδύτερον ἀποστελλόμεναι ἢ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν συνεδριάσεων ἐμφανιζόμεναι δὲν θὰ ἐπιτραπῇ ν' ἀναγνωσθῶσιν ἐν τῷ Συνεδρίῳ.

»Διὰ πᾶσαν δήλωσιν συμμετοχῆς ἢ αἴτησιν οἱασδήποτε ἄλλης πληροφορίας παρακαλεῖσθε ν' ἀποταθῆτε πρὸς τὸν κ.[1])

»Μὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξ.διασμένης πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως διατελοῦμεν

Ἐν Ἀθήναις **Ἡ Ἐπιτροπὴ»**

Ζητήματα πρὸς συζήτησιν ἐν τῷ Συνεδρίῳ τῆς Κυριακῆς ἀργίας

1. Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς πρέπει νὰ καθιερωθῇ ἐν Ἑλλάδι, ἔνθα εἰσὶ καθιερωμέναι πολλαὶ ἑορταί; Ἐν καταφατικῇ περιπτώσει πρέπει νὰ καθιερωθῇ μόνον διὰ τὴν Κυριακήν, ἢ καὶ δι' ἄλλας ἑορτὰς καὶ τίνας;

2. Ἡ ἀργία πρέπει νὰ καθιερωθῇ ἀμέσως διὰ νόμου, ἢ νὰ εἰσαχθῇ βαθμηδὸν διὰ τῶν ἠθῶν; Ἐν τῇ πρώτῃ περιπτώσει ὁποῖος τις δέον νὰ ᾖ ὁ νόμος; νόμος αὐστηρᾶς ἀργίας ἢ ἐπιεικοῦς; νόμος συνδυασμένος πρὸς τὴν ἀργίαν τῆς Κυριακῆς ἢ ἄσχετος πρὸς ταύτην; νόμος γενικὸς καὶ ὁμοιόμορφος ἢ ποικίλων κατ' εἴδη ἐπαγγελμάτων; νόμος ἐπιτακτικὸς καὶ περιοριστικὸς ἢ ἐπιτρέπων εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς κοινότητας τὸν ἐντὸς γενικῶν τινων ὁρίων καθορισμὸν τῆς ἀργίας ἐν τῇ ἑαυτῶν περιφερείᾳ; νόμος διὰ τὰς πόλεις διάφορος τοῦ διὰ τὰς κώμας; Ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ περιπτώσει διὰ τίνων μέσων ἐπιτευχθήσεται ἡ διὰ τῶν ἠθῶν εἰσαγωγὴ καὶ γενίκευσις τῆς ἀργίας;

3. Ἡ ἀργία ἐν τῇ βιομηχανίᾳ μικρᾷ καὶ μεγάλῃ καὶ τῇ καθ' ὅλου βιοτεχνίᾳ (ἔρευνα ἑκάστης βιομηχανίας καὶ βιοτεχνίας ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐφαρμοστέαν δι' αὐτὴν ἀργίαν).

4. Ἡ ἀργία ἐν τῷ ἐμπορίῳ (ὁμοία ἔρευνα δι' ἕκαστον εἶδος ἐμπορίας).

5. Ἡ ἀργία ἐν ταῖς ὑπηρεσίαις τῆς μεταφορᾶς (σιδηρόδρομοι, ἱπποσιδηρόδρομοι, ἅμαξαι, πλοῖα, ἀτμόπλοια, λέμβοι κλπ).

6. Ἡ ἀργία ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ (δημόσια γραφεῖα, ταχυδρομεῖα, τηλέγραφοι, τηλέφωνα, στρατός, δικαστήρια, συμβολαιογράφοι, ἐκλογαί, δημοπρασίαι).

7. Χρόνος ἐνάρξεως καὶ διάρκεια ἀργίας.

(Αἱ ἔγγραφοι ἀνακοινώσεις καὶ αἱ συζητήσεις θὰ δημοσιευθῶσιν ἐπισήμως).

Ἡ δὲ πρὸς τοὺς Προέδρους τῶν Σωματείων ἐπιστολὴ ἔχει οὕτω:

Ἀξιότιμε Κύριε Πρόεδρε.

»Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ προσκαλέσωμεν τὸ ὑφ' ὑμᾶς σωματεῖον, ἵνα εὐαρεστούμενον, μετάσχῃ τοῦ προσεχῶς συγκροτηθησομένου τὴν 21, 22, καὶ 23 Μαΐου ἐν Ἀθήναις Συνεδρίου τῆς Κυριακῆς ἀργίας, ἐν ᾧ θὰ συζητηθῶσι θέματα σχετικὰ πρὸς τὸ σπουδαιότατον τοῦτο ζήτημα, καθ' ἃ ἐκ τοῦ συνημμένου προγράμματος ἐμφαίνεται.

»Γινώσκοντες τὸ ἐνδιαφέρον, ὅπερ τὸ ὑφ' ὑμᾶς σωματεῖον δεικνύει πάντοτε δι' τὰ κοινωφελῆ ζητήματα, ἐλπίζομεν ὅτι εὐμενῶς θὰ γένηται ἀποδεκτὴ ἡ πρόσκλησις ἡμῶν αὕτη. Ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει παρακαλεῖσθε νὰ προσκαλέσητε τὸ σωματεῖον διὰ ἐκφράσῃ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην ἐπὶ ἑνὸς ἑκάστου τῶν θεμάτων τοῦ προγράμματος, μετὰ δὲ τοῦτο νὰ διατυπώσητε τὰς γνώμας ταύτας ἐν ὑπομνήματι, ὅπερ εἴτε νὰ πέμψητε τῇ ἐπιτροπῇ πρὸς ὑποβολὴν τῷ Συνεδρίῳ, εἴτε νὰ ἐπιφορτίσητε ἀντιπρόσωπόν τινα ὑμῶν νὰ ἀναγνώσῃ αὐτοπροσώπως ἐν αὐτῷ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ τε ἀποδοχὴ τῆς προσκλήσεως καὶ ἡ ἀποστολὴ τοῦ ὑπομνήματος, παρακαλοῦμεν νὰ γείνωσι μέχρι τῆς 1 Μαΐου προσεχοῦς.

»Μὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξ.διασμένης ἡμῶν ὑπολήψεως διατελοῦμεν.

Ἡ Ἐπιτροπὴ»

1) Τὸ πρὸς τίνα ὁρισθήσεται ἐν προσεχεῖ συνεδρίᾳ τῆς Ἐπιτροπῆς.

ΔΙΑ ΤΑ ΑΘΗΝΑΙΚΑ ΚΑΡΝΑΒΑΛΙΑ

Ὁ Ἀπ. Παῦλος ἀντιδιαστέλλει τὰ ἔργα τῆς σαρκὸς πρὸς τοὺς καρποὺς τοῦ πνεύματος, εἰς τὰ πρῶτα δὲ κατατάσσει τὰς μέθας καὶ τοὺς κώμους.

Ἀτυχῶς μεγάλη μερὶς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ κοινοῦ ἀπέδειξεν εἰς τὰς τελευταίας καρναβαλικὰς ἑορτὰς ὅτι ἀγνοεῖ τὴν διάκρισιν ταύτην.

Ὄχι μόνον οἱ ἐκ συστήματος δουλεύοντες εἰς τοὺς οἴστρους τῶν αἰσθήσεων καὶ ἐπιπολαίως τὰ τοῦ βίου κρίνοντες, ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι εὐλαβῶς σταυροκοπηθέντες εἰς τὰς ἐκκλησίας, συνέρρευσαν καὶ συνανεμίχθησαν εἰς τὴν δημιουργίαν καὶ ἀπόλαυσιν θεαμάτων καθ' ὑπερβολὴν ἀκόσμων καὶ ὀλεθρίως ἐπιβλαβῶν.

Γνωρίζω ὅτι χαράσσων τὰς γραμμὰς ταύτας ὑπόκειμαι εἰς τὸν κίνδυνον νὰ τιτλοφορηθῶ φανατικός. Ὕβρις, ἤτις εὐτυχῶς δύναται νὰ ἐξέλθῃ μόνον ἀπὸ στόματα ἀσεβῶν ἢ ἀπὸ χείλη πλανωμένων ἀμαθῶν.

Ἐὰν ἡ εὐγένεια ὑποχρεώνῃ, καθὼς λέγουν οἱ Γάλλοι, ἡ χριστιανικὴ εὐγένεια δὲν εἶνε ἔρημος ὑποχρεώσεων καὶ καθηκόντων, ἑορταὶ δὲ καρναβαλικαὶ εἶνε ἀσύστολος καὶ αὐθάδης καταπάτησις πάσης χριστιανικῆς ἠθικῆς.

Ἀπὸ τῶν ἀπαγγελθέντων ποιημάτων, ἐν οἷς ὁ λαὸς ἐκαλεῖτο εἰς ζωὴν γλεντιοῦ καὶ τρέλλας, ὡς πρόσφορα δὲ πρὸς τοῦτο μέσα ἀνεκηρύττοντο αἱ γυναῖκες καὶ τὸ κρασί, μέχρι τῶν συνωστισμῶν, τῶν συνθλίψεων, τῶν τολμηρῶν βωμολοχιῶν, τῶν κρυφῶν καὶ ἀπροκαλύπτων αἰσχρολογιῶν καὶ ποικίλων ἀναισχύντων ἐπιθέσεων καὶ ἀποπειρῶν, τὰ πάντα ἐμαρτύρουν τὴν κατάλυσιν τῶν ἠθικῶν ἐκείνων φραγμῶν, ἄνευ τῶν ὁποίων ἡ ἀξιοπρέπεια τῶν δύο φύλων ὑφίσταται τὴν θλιβερωτέραν ἀπογύμνωσιν καὶ τὴν αἰσχροτέραν καταστροφήν.

Ὁ Κύριος ἡμῶν κατεδίκασεν ὡς μοιχείαν καὶ πορνείαν καὶ τὸ πονηρὸν μόνον βλέμμα. Ἐὰν μὲ τὸ μέτρον τοῦτο κριθῇ ἡ τέλεσις τῶν ἐν Ἀθήναις καρναβαλίων, δὲν ἠξεύρω πόσοι καὶ πόσαι θέλουσι δυνηθῆ νὰ ἐξαιρεθῶσι τῆς καταδίκης ταύτης. Ὁ συμφυρμὸς ἐκεῖνος ὑπῆρξεν ἐξίχως πρόσφορος εἰς τὸ ν' ἀναπτυχθῶσιν οἴστροι ἐπιθυμιῶν καὶ οἴστροι ἀκολασίας. Κατὰ τὰς ἐκθέσεις τῶν ἐφημερίδων καὶ τὰς ἀντιλήψεις πολλῶν ἀνθρωποι ἀμφιβόλου ἠθικῆς ποιότητος προσετρίβοντο δικαιώματι συνωστισμοῦ εἰς γυναῖκας καὶ κοράσια, ὅτι δὲ αἱ προστριβαὶ αὗται δὲν ἦσαν πάντοτε ἀθῶαι πρεσεμαρτύρησαν αἱ διαμαρτυρίαι πολλῶν πατέρων καὶ συζύγων καὶ τὰ ὀμβρελοκτυπήματα, εἰς ἃ ἐδέησε νὰ προσφύγωσι κατά τινων τολμητῶν ὀλιγώτερον ἀνεκτικαὶ δέσποιναι καὶ δεσποινίδες.

Τίνα διδάγματα ἤτο δυνατὸν νὰ πορισθῶσιν ἐκ πάντων τούτων τὰ πλήθη τῶν συρρευσάντων δὲν εἶνε δύσκολον νὰ συμπεράνῃ τις. Ἐν τῇ ἀκαθάρτῳ ἐκείνῃ ἀτμοσφαίρᾳ τὸ πνεῦμα ἐναρκώνετο, καὶ ἐξηγείρετο ἀχαλίνωτος ἡ βασιλεία τῆς σαρκός. Διότι ἀκοαί, ὄψεις, ἁφαί, σκέψεις, αἰσθήματα, ὑφίσταντο ἐπίδρασιν μολυσμοῦ καὶ ἀναγκαστικῆς διαφθορᾶς, ἡ δ' ἐπιδεικτικὴ παρέλασις ἀτυχῶν γυναικῶν τῶν εἴκων τῆς ἀπωλείας, καὶ αἱ μανιώδεις χειροκροτήσεις ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει

ἀμαρτωλῆς γαλάτιδος γυμνωλένου καὶ γυμνοστήθου, εἶνε τρανὰ τεκμήρια τῶν καρυθαλλικῶν ἐνστίκτων, τὰ ὁποῖα ἐκυριάρχησαν ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐὰν τῶν θεαμάτων καὶ τῶν ἀπολαύσεων τούτων μετεῖχον μόνον στοιχεῖα ἄτακτα, τὰ ὁποῖα γαργαλίζει ἡ ὁσμὴ τῆς ἀκολασίας, ὡς τὰ θνησιμαῖα προσελκύουσι τὰ ὄρνεα, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτο φυσικόν. Ἀλλὰ πῶς μετέσχον καὶ οἰκογένειαι εὐϋπόληπτοι, πῶς γονεῖς ἔσυραν ἐκεῖ τὰς θυγατέρας των καὶ πῶς σύζυγοι ὡδήγησαν τὰς συζύγους των, εἶνε μυστήριον, τὸ ὁποῖον λύει μόνη ἡ ἐκδοχὴ ὅτι ἡ ἠθικὴ παραφροσύνη εἶνε νόσος κολλητική, καὶ ὅτι ἡ ἐπιπολαιότης εἶνε φυτόν, εἰς τὴν βλάστησιν τοῦ ὁποίου εἶνε θαυμασίως γόνιμον καὶ ἐπιτήδειον τὸ ἔδαφος τῶν Ἀθηνῶν.

Ἡ Ἐκκλησία ὁδηγοῦσα τοὺς Χριστιανοὺς πῶς πρέπει νὰ ἑορτάζωσι τὰς ἀπόκρεως, καθέρωσε διὰ τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν τὴν Εὐαγγελικὴν περικοπὴν τῆς δευτέρας παρουσίας τοῦ Κυρίου, καὶ προβάλλει εἰς αὐτοὺς τὰ καθήκοντα τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ τοῦ ἐλέους πρὸς τὸν κόσμον τῶν πτωχῶν καὶ τῶν πασχόντων. Δὲν θὰ ἦτο τάχα προτιμότερον ἂν ἀντὶ τῶν ἐράνων ὑπὲρ καρναβαλίων διενεργοῦντο τοιοῦτοι ὑπὲρ τῶν ἀποκλήρων καὶ τῶν δυστυχῶν, ἐπεζήτει δ' ἕκαστος ἐξ ἡμῶν τὴν ἡδονὴν καὶ τὴν χαρὰν εἰς τὴν ἀνακούφισιν κοπιώντων καὶ πεφορτισμένων ἀδελφῶν; Καὶ καθ' ἣν ἡμέραν διὰ μέσου αὐτῶν ἄρτον μᾶς ἐζήτει ὁ Κύριος καὶ ἔνδυμα καὶ στέγην καὶ νοσηλείαν καὶ ἐπίσκεψιν καὶ παρηγορίαν, μία χριστιανικὴ πόλις δὲν εἶχε τὸ καθῆκον νὰ διακριθῇ ἐξόχως κατ' αὐτὴν ὡς διάκονος φιλανθρωπίας; Τὰ ἀκμάζοντα ἔθνη καὶ οἱ ὑγιαίνοντες λαοὶ ἀπαξιοῦσι τοιαῦτα μέσα διασκεδάσεως, μολύνοντα τὰ οἰκογενειακὰ ἤθη καὶ ἐξαχρειοῦντα τὸ δημόσιον φρόνημα. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν δὲν ἐννοεῖ νὰ ὑποχωρήσῃ ἡ ἕξις τῆς μιμήσεως τῶν πονηρῶν καὶ τῶν φαύλων, τυφλοὶ δὲ τυφλοὺς ὁδηγοῦντες, φερόμεθα ἀνεπιγνώστως εἰς τὸ βάραθρον τῆς ἀπωλείας. Καὶ οἱ μὲν δημοσιογράφοι κεντρίζουσι τὴν πρὸς τὰς τοιαύτας ἐλαφρότητας ὁρμήν, ὑπουργοὶ δὲ συμμετέχουσι διὰ τῆς παρουσίας των τῆς ἐξ αὐτῶν εὐφροσύνης, καὶ πολῖται, κοπτόμενοι διὰ τὴν προϊοῦσαν ἐκφαύλισιν, εὑρίσκουσιν ὅτι δὲν διαπράσσεται τι τὸ ἐπιμεμπτον.

Κατὰ τῆς πωρώσεως ταύτης καὶ τῆς ἀναισθησίας ἀνάγκη ν' ἀντεπεξέλθωσιν ἐρρωμενέστερον τὰ μᾶλλον ὑγιαίνοντα στοιχεῖα τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας, ὑποβοηθοῦντα τὴν ἀναθέρμανσιν τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος καὶ τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς γνώσεως τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων. Οἱ δὲ προϊστάμενοι τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ πράξωσιν ἔργον ἀλλότριον τῆς δικαιοδοσίας των, ἂν, ἔστω καὶ τώρα, ὑπενθυμίσωσιν εἰς τὸ ποίμνιόν των ὅτι μετὰ δύο χιλιάδας περίπου ἔτη εἶνε ὄνειδος τὸ νὰ δεικνύωμεν ὅτι, ξένοι πρὸς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα, ζητοῦμεν νὰ ὑπαχθῶμεν λόγῳ αἰσθημάτων καὶ βίου εἰς τὰς εὐτελεστέρας περιόδους τῶν εἰδωλολατρικῶν καιρῶν, καὶ ὅτι μετὰ τόσας συμφορὰς εἴμεθα ἀνίκανοι νὰ ἐντραπῶμεν καὶ νὰ ἐργασθῶμεν ὅπως ἀποτρίψωμεν τὸ αἶσχος.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΑΙ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ ΑΜΦΙΣΒΗΤΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Α'

Γνωστὸν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας ὅτι κατὰ τὰ τελευταῖα ἰδίως ἔτη παρετηρήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῇ Μ. Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ ὀρθοδόξῳ αὐτῆς πληρώματι ζῆλος σφοδρότατος πρὸς συστηματοποίησιν καὶ ἐπέκτασιν τῆς δικασκαλίας τοῦ θείου λόγου.

Τῆς ἱερᾶς καὶ εὐγενοῦς ταύτης ὁρμῆς ἀποτέλεσμα ὑπῆρξεν ἡ ὀργάνωσις τακτικωτέρου ἐν τοῖς ναοῖς κηρύγματος, καὶ ἡ ἐπέκτασις αὐτοῦ ἐν αἰθούσαις Σχολῶν καὶ Συλλόγων.

Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἐνέπλησεν εὐφροσύνης καὶ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Χριστιανούς, καθ' ὅς δὲ πληροφορίας ἔχομεν ἡ ἐντύπωσις δὲν ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον εὐνοϊκὴ παρὰ τῷ ὀρθοδόξῳ κλήρῳ καὶ λαῷ τῆς μεγάλης Πόλεως.

Ἡμῶν τῶν ἐν τῇ «Ἀναπλάσει» ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ὑστερήσῃ. Διὰ ν' ἀνατείλῃ ἔκλαμπρος ἡ ἀρχαία ἀκμὴ τῆς ὀρθοδοξίας, ἀνάγκη νὰ πρωτοστατήσῃ πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο ἡ Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τῆς γενναίας δὲ ταύτης διαθέσεως ἐχαιρετίσαμεν μεταξὺ ἄλλων ὡς ἐνδείξεις καταφανεστάτας καὶ τὰ ἀνωτέρω ὑπὲρ τοῦ θείου λόγου μέτρα.

Καὶ τὸ μὲν ἐν τοῖς ναοῖς κήρυγμα δὲν ἦτο φυσικὰ δυνατὸν νὰ εὕρῃ κατ' ἀρχὴν κεκηρυγμένους ἀντιπάλους. Ἀλλ' ἡ ἐν αἰθούσαις Σχολείων καὶ Συλλόγων θρησκευτικὴ διδασκαλία δὲν διέφυγεν ἐπικρίσεις, δι' ὧν ἐπιδιώκεται νὰ παρασταθῇ ὡς ἀντικειμένη πρὸς τὸ πνεῦμα καὶ τὰς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, συνιστᾶται δὲ ἡ ὁλοσχερὴς κατάργησις αὐτῆς.

Γράφων τὰς γραμμὰς ταύτας ἔχω ὑπ' ὄψιν μου ἐπὶ τοῦ παρόντος διατριβὴν ὑπὸ τὸν τίτλον «τὰ Κυριακὰ μαθήματα», δημοσιευθεῖσαν ἐν τῇ «Νέᾳ Ἐφημερίδι» Κωνσταντινουπόλεως εἰς τὰ φύλλα αὐτῆς τῆς 20ης, 21ης καὶ 26ης τοῦ παρελθόντος Ἰανουαρίου.

Προκειμένου περὶ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκκλησιαστικῶν πραγμάτων καὶ τῆς περὶ αὐτὰ τελουμένης ἐργασίας, ὁμολογῶ ὅτι θλίβομαι ἀμέτρως, ὁσάκις ἤθελον εὑρεθῆ κατέναντι διαφωνιῶν, ἐπεθύμουν δὲ νὰ κρατῇ παρὰ πᾶσιν ἓν αὐτοῖς ὁ αὐτὸς νοῦς καὶ ἡ αὐτὴ γνώμη. Ἀτυχῶς τοιαύτη ὁμοφροσύνη διατελεῖ σήμερον ὁπουδήποτε τῶν ἡμετέρων κέντρων εὐσεβὴς πόθος μόνον, θλιβερὰ δ' ἀνάγκη ἐπιβάλλει νὰ μὴ ἀποκρύψω καὶ τὸ ἐμὸν ταπεινὸν φρόνημα ἐν τῇ ἐπεγερθείσῃ ἀμφισβητήσει.

Ὡς πρῶτον ἐπιχείρημα κατὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Κυριακῶν μαθημάτων φέρεται παρὰ τοῦ πολεμίου αὐτῶν Ὀρθοδόξου τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» τὸ ὅτι οἱ φοιτῶντες εἰς αὐτὰ ἀπομακρύνονται τῆς ἐν τοῖς ναοῖς τελέσεως τῆς δημοσίας λατρείας, θεωροῦντες ἱκανὸν τὸ ὅτι ἀκροῶνται τῶν ἐν αἰθούσαις Σχολῶν καὶ Συλλόγων θρησκευτικῶν μαθημάτων.

Ἂς μοι ἐπιτραπῇ νὰ θεωρήσω ὅλως ἀβασάνιστον καὶ ἀνυπόστατον τὴν μομφὴν ταύτην. Οἱ πενιχροὶ τὸν νοῦν καὶ οἱ ἰδιόρρυθμοι εἰς τὰς σκέψεις καὶ τοὺς τρόπους ἀπ' οὐδενὸς ἐλλείπουσι πληθυσμοῦ, ἐκπληκτικὸν δὲ θὰ ἦτο ἂν ὁ πολυάριθμος τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπετέλει μοναδικὴν ἐξαίρεσιν, ἐλεύθερος ἀπὸ στοιχείων παρομοίων. Ἀλλ' ἂν ἀληθῶς ὑπάρχωσιν ἐν αὐτῷ καὶ ἄνθρωποι οἵτινες δὲν προσέρχονται εἰς τὴν ἐν ταῖς ναοῖς λατρείαν καίτοι φοιτῶσιν εἰς τὰ Κυριακὰ μαθήματα, ἡ εὐθύνη δίκαιον εἶνε νὰ ἐγκαταμείνῃ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς αὐτούς. Καὶ αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ τῶν ἀποστόλων του καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἐργασία δὲν ἴσχυε νὰ διερθώσῃ ὅλα τὰ κεφάλια, ἐξ αὐτῆς μάλιστα τὰ ἐξ ἁμαρτιῶν ἀθεραπεύτως στραβὰ καὶ περισσότερον ἐστράβωναν. Ἀλλ' οὐδεὶς διὰ τοῦτο ἐκηρύχθη κατ' ἀρχὴν κατὰ τοῦ θείου κηρύγματος, καθὼς δὲν ἴσχυσαν τὰ σμήνη τῶν αἱρετικῶν νὰ ἐπιφέρωσι τὴν καταδίκην τῶν θεολογικῶν ἐκζητήσεων καὶ μελετῶν. Ἐὰν τινες τῶν φοιτώντων εἰς τὰ Κυριακὰ μαθήματα Κωνσταντινουπόλεως ἀπέχωσι τῶν ναῶν ἐξ ἰδίας στραβοκεφαλιᾶς, εἶνε λογικὸν νὰ προγραφῇ ἕνεκα τούτου ὡς ὑπαίτιος ὁ θεσμὸς τῶν μαθημάτων τούτων; Καὶ δὲν ὑπάρχουσιν ἀρά γε πλεῖστοι ἄλλοι ἐκ τῶν ἀκροατῶν αὐτῶν, οἵτινες, γνωρίζοντες νὰ ὠφελῶνται, ἐπανέλαβον, διὰ τοῦ ἀπὸ τούτων φωτισμοῦ, τὴν ἄγουσαν πρὸς τοὺς ναούς, ἣν σχεδὸν εἶχον λησμονήσει; Καὶ δὲν εἶνε τόσοι ἄλλοι οἵτινες εἰς ἐπίγνωσιν μείζονα ἐλθόντες ἠδυνήθησαν, συντελούσης τῆς διὰ τῶν Κυριακῶν μαθημάτων βοηθείας, νὰ παρίστανται πνευματικώτεροι εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς συνάξεις; Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ τοὐλάχιστον οἱ ἀκροαταὶ θρησκευτικῆς διδασκαλίας ἐν ταῖς αἰθούσαις Συλλόγων δὲν ἐγείναν ψυχρότεροι εἰς τὴν τῶν ναῶν φοίτησιν, ἀλλὰ διακρίνονται δι' ἀνελλιπῆ παρουσίαν εἰς τὰς ἱερὰς λειτουργίας καὶ ἀκολουθίας, ἄνθρωποι δὲ ἐπὶ μακρὸν διατελέσαντες μακρὰν τῆς ἐξομολογήσεως καὶ τῆς θείας κοινωνίας, συνεμορφώθησαν πρὸς τὰ καθήκοντά των ταῦτα. Αὐτὰ τὰ ἀποτελέσματα ἔδωκεν ἀναμφισβήτητα ἡ θρησκευτικὴ διδασκαλία τῆς «Ἑταιρείας τῶν Φίλων τοῦ Λαοῦ» αὐτὰ ἡ τῆς Σχολῆς τῆς «Οἰκονομίας» αὐτὰ ἡ τῶν Σχολῶν τῆς «Ἀναπλάσεως». Νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ παρομοία τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐργασία παρήγαγε κατ' ἐξαίρεσιν καρποὺς διαφορετικούς; Καὶ ἂν τοῦτο ἔτι συνέβαινε, τὰ συμπεράσματα δὲν ἦτο δίκαιον νὰ στραφῶσι κατ' αὐτοῦ τοῦ θεσμοῦ τῆς καὶ ἔξω τῶν ναῶν θρησκευτικῆς διδασκαλίας, ἀλλὰ κατὰ τῆς πλημμελείας τοῦ τρόπου τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, καὶ τούτου ἔπρεπε νὰ ζητηθῇ ἡ σκοπιμωτέρα διαρρύθμισις.

Ἀλλ' ὡς εἴπομεν, τὰ παραδείγματα εἰς τὰ ὁποῖα στηρίζεται ἡ ἄκρα καὶ ἀδιάλλακτος καταφορὰ κατὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει Κυριακῶν μαθημάτων ὡς ἀπαγόντων τοὺς πιστοὺς ἀπὸ τῶν ναῶν, δὲν δύνανται παρὰ νὰ εἶνε μομονωμένα συμπτώματα πνευμάτων νοσηρῶν, καθόσον δὲ γνωρίζομεν, οὔτε ὁ ἐμβολιασμὸς ἐθεωρήθη περιττός, ἐπειδὴ δὲν προφυλάττει ὅλους, οὔτε ἡ θεραπεία τῆς λύσσης ἐκρίθη ἄσκοπος, ἐπειδὴ τὰ ἀποτελέσματα δὲν εἶνε πάντοτε ἀσφαλῆ, ἀλλ' οὔτε αὐτὸ τὸ ἐν τοῖς ναοῖς κήρυγμα κατεδικάσθη ποτὲ ὑπὸ τῶν εὖ φρονούντων, ἐπειδὴ ὑπάρχουσι καὶ οἱ φεύγοντες τοὺς ναοὺς ἕνεκεν αὐτοῦ ἢ ἀκούοντες τὰ διδάγματά του μόνον ἵνα τὰ παραβῶσι.

Μιχ. Ι. Γαλανός.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ καθολικὸς ἐπίσκοπος τῆς Ἀθάνας ἐδημοσίευσε ποιμαντορικὴν ἐπιστολήν, δι' ἧς προσκαλεῖ τοὺς ἐν τῇ δικαιοδοσίᾳ του καθολικοὺς οἰκογενειάρχας νὰ μὴ ἐμπιστεύωνται τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων των εἰς διδασκάλους μὴ καθολικοὺς τὸ θρησκεύμα. Τὸ γεγονὸς τοῦτο ἂς παραδειγματίσῃ ἐκείνους τῶν ἐν Ἑλλάδι γονέων οἵτινες, παρὰ τὰς συμβουλὰς τῶν οἰκείων Ἀρχιερέων, ἐξακολουθοῦσιν ἀποστέλλοντες ὄχι μόνον τοὺς υἱοὺς ἀλλὰ καὶ τὰς θυγατέρας των εἰς τὰς σχολὰς τῶν δυτικῶν καλογραιῶν. Ἡμεῖς θέλομεν νὰ δείξωμεν ὅτι ὄχθεν δὲν ἤμεθα φανατικοί· ἀλλ' ἡ ἀχαλίνωτος αὕτη τάσις μας προάγει τὴν θρησκευτικὴν ψυχρότητα χειροτέραν παντὸς φανατισμοῦ.

— Τὴν 7ην Φεβρουαρίου ἡ Ἀμερικανικὴ Γερουσία ἤρχισε τὰς ἐργασίας της ἄνευ τῆς συνήθους προσευχῆς, ἐπειδὴ ὁ ἱερεὺς αὐτῆς ὅστις εἶνε τυφλὸς δὲν ἠδυνήθη νὰ μεταβῇ πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντός του διὰ τὴν πολλὴν δριμύτητα τοῦ ψύχους καὶ τὴν καταπίπτουσαν ἄφθονον χιόνα.

— Ὁ μακαρίτης Ἀνδρέας Συγγρὸς ἐκκλησιαζέτο εἰς τὸ ναΐδριον τοῦ Πτωχοκομείου· μεταβαίνων δὲ εἰς Ἀμαρούσιον ἐλειτουργεῖτο εἰς τὸν σεμνὸν καὶ κομψὸν ναΐσκον τοῦ ἐκεῖ κτήματός του!

— Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ριζαρείου Σχολῆς ἐτελέσθη τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν μνημόσυνον ὑπὲρ τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου Κορινθίας Σωκράτους Κολιάτου. Τὸν ἐπιμνημόσυνον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ καθηγητὴς τῆς Θεολογίας κ. Α. Δ. Κυριακός, ἐξάρας προσηκόντως τὰς ὑπερόχους ἀρετὰς τοῦ μεταστάντος Ἱεράρχου, καταλλήλως δὲ ὡμίλησε καὶ ὁ καθηγητὴς κ. Ζῆκος Ρώσης.

— Ὁ γερμανὸς θεολόγος Bausch, τῇ προτροπῇ καὶ ἄλλων καθηγητῶν τῆς Θεολογίας, ἀνέλαβε νὰ μεταφράσῃ εἰς τὸ γερμανικὸν τὴν πρὸ ἑνὸς ἔτους δημοσιευθεῖσαν τρίτομον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν τοῦ κ. Α. Δ. Κυριακοῦ, ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς πηγὴ διὰ τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας τῶν νεωτέρων χρόνων, ἥτις ἢ οὐδόλως ἢ ἐλλιπῶς εἶνε τοῖς Γερμανοῖς θεολόγοις γνωστή.

— Κατὰ τὸν καταρτισμὸν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἱερᾶς Συνόδου μέλη αὐτῆς κατὰ τὴν ἀρξαμένην νέαν περίοδον εἶνε οἱ ἑξῆς· Ἀρχιερεῖς· Δέρκων Καλλίνικος, Ἀμασίας Ἄνθιμος, Βερροίας Κωνσταντίνος, Ρόδου Κωνσταντῖνος, Μαρωνείας Ἰωακείμ, Σιλιβρίας Κωνσταντῖνος, Σωζωαγαθουπόλεως Παρθένιος, Σκοπείων Ἀμβρόσιος, Χαλδείας Γερβάσιος, Ἐλευθερουπόλεως Διονύσιος, Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνσταντίνος.

— Ἑκατοντάκις ἀνακριτὴς μεταβὰς εἰς τὴν νῆσον τοῦ Διαβόλου ἔλαβε τὴν κατάθεσιν τοῦ περιβοήτου Δρεϋφοῦς.

— Ὁ Σύλλογος τῆς «Ἀναπλάσεως» ἑορτάσει ἐν Ἀθήναις μὲν τῇ Α' κυριακῇ τῶν νηστειῶν, ἐν Πειραιεῖ δὲ τῇ Β', ὅπως τὰ μέλη ἑκατέρας πόλεως συνηθῶσι νὰ τιμήσωσιν, ἂν εὐαρεστῶνται, τὴν ἑορτὴν τῆς ἑτέρας. Περὶ τῶν καθέκαστα τῆς ἑορτῆς θὰ γράψωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον. Ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἑορτὴν πρέπει νὰ προπαρασκευασθῶσι τὰ μέλη διὰ τὴν θείαν κοινωνίαν, ὁ ἐν Ἀθήναις πνευματικὸς τοῦ Συλλόγου Ἀγιορείτης κ. Σωφρόνιος δέχεται εἰς ἐξομολόγησιν τοὺς βουλομένους.

— Ὑπῆρξέ ποτε κράτος μὲ 407 ἑκατομμύρια κατοίκους, ἐνῷ ἡ φυλὴ ἡ ἄρχουσα ἐν τῷ κράτει τούτῳ εἶνε μόν-

λις 50 ἑκατομμυρίων, μὲ 6 1)2 δισεκατομμύρια φόρους, μὲ 35 δισεκατομμύρια ἐμπορικῆς κινήσεως, μὲ τὸν κραταιότατον στόλον μεταξὺ πάντων τῶν ἐθνῶν ; Τοιοῦτον εἶνε τὸ Ἀγγλικὸν Κράτος σήμερον. Τοιοῦτος Λαὸς εἶτε ὁ Ἀγγλικὸς ἀξίζει τοιοῦτον Κράτος. Γράφουσι περὶ τῶν ἐν Ἡρακλείῳ Ἄγγλων στρατιωτῶν ὅτι πολλοὶ αὐτῶν κηρύττουσιν εἰς τοὺς συστρατιώτας αὐτῶν μετὰ μεγάλου ζήλου τὸ Εὐαγγέλιον. Τοῦτο εἶνε τὸ ἀξιοπαρατήρητον, ὅτι ὅπου λαὸς μᾶλλον διδασκόμενος ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ καὶ προσπαθῶν νὰ ζῇ συμφώνως πρὸς τοὺς νόμους αὐτοῦ, ἐκεῖ αὔξει καὶ προάγεται ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ πολιτικὴ δύναμις. Ἐνῷ αἱ χιλιάδες τῶν Ἀθηναίων τρέχουσι καὶ χάσκουσι πρὸ τῶν μασκαράδων τὰς Κυριακὰς ταύτας, τὰ ἑκατομμύρια τῶν Ἄγγλων εὐφραίνονται εἰς τὰ κηρύγματα καὶ τὴν μελέτην τῶν ἁγίων Γραφῶν. Τί λέγουσιν εἰς τοῦτο οἱ Μασσόνοι καὶ οἱ πιθικολόγοι καὶ οἱ σοφοὶ πολιτειολόγοι τῆς Ἑλλάδος ;

— Τὸ Ἱερατικὸν Ταμεῖον Κεφαλληνίας, κατὰ τὸν ἀπολογισμὸν αὐτοῦ ἐπὶ τριετίαν μέχρι τέλους Νοεμβρίου 1898, κατέχει κεφάλαιον μέν, συνυπολογιζομένου καὶ τοῦ κληροδοτήματος Λιβαδᾶ, ἐν ὅλῳ περὶ τὰς 65 χιλ. δραχμῶν. Ἐτήσιον δὲ εἰσόδημα σχεδὸν 4 χιλ. δραχμῶν. Ἐπὶ τῆς τριετίας ἐδαπάνησεν εἰς μισθοὺς καὶ βοηθείας ἱερέων δραχ. 8165, εἰς ἕνα ὑπότροφον δρ. 1180, εἰς χήρας ἱερέων δρ. 50, εἰς εἰκόνα καὶ μνημεῖον καὶ στέφανον τοῦ μακαρίτου Μητροπολίτου Γερμανοῦ δρχ. 470, καὶ εἰς διάφορα δρχ. 51, ἐν ὅλῳ ἐδαπάνησε δραχ. 9,916.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Πᾶς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον καὶ κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Καινὴν Διαθήκην, ἤτοι τὴν Ἱερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολὰς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὑρίσκονται τὰ ἀναγινωσκόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι καὶ Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 28 Φεβρουαρίου

Ὁ **Ἀπόστολος** ἐκ τῆς πρὸς Ῥωμ. Ἐπιστ. Παύλ. ιγ' 11—ιδ' 4.
Τὸ **Εὐαγγέλιον** ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον ς' 14—21.

Κυριακὴ 7 Μαρτίου

Ὁ **Ἀπόστολος** ἐκ τῆς Α' Ἑβρ. Ἐπιστ. ια' 24—26 καὶ 32—40
Τὸ **Εὐαγγέλιον** ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. Α'. 44—52.

ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΟΝΤΕΣ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΑΣΕΩΣ,,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Εἰς τὴν Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον
7—8 μ. μ.

Κυριακῇ 28 Φεβρουαρίου Μ. Ι. Γαλανός
Τετάρτῃ 3 Μαρτίου Κωνστ. Διαλησμᾶς
Παρασκευῇ 5 » Μιχαὴλ Ι. Γαλανός.
Σαββάτῳ 6 » Μ. Ἰ. Γαλανός

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.

Κυριακῇ 28 Φεβρουαρίου Ἀρχιμ. Τιμ. Ἀναστασίου

Ἐν τῷ ναῷ Μεγάλου Μοναστηρίου
6 1)2—7 1)2

Τρίτῃ 2 Μαρτίου μ. μ. Ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος.

Ἐν τῷ ναῷ Ἀσωμάτων 6 1)2—7 1)2

Πέμπτῃ 4 Μαρτίου ἀρχιμ. Εὐσ. Ματθόπουλος

Ἐν τῷ ναῷ τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς 6 1)2—7 1)2

Σαββάτῳ 6 Μαρτίου Ἀρχ. Εὐσ. Ματθόπουλος.

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 7 1)2—8 1)2
(παρὰ τὸν Σταθμὸν Μακρυγιάννη)

Πέμπτῃ 4 Μαρτίου ἀρχιμ. Πανάρετος Δουληγέρης
Σαββάτῳ 6 » Κωνστ. Α. Διαλησμᾶς

Εἰς τὸ ἐν Πειραιεῖ Τμῆμα τῆς "Ἀναπλάσεως,,

Ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου

Κυριακῇ 28 Φεβρουαρίου ἐν τῇ λειτουργίᾳ Μ. Ι. Γαλανός.

Ἐν τῷ Ζαννείῳ Ὀρφανοτροφείῳ

Κυριακῇ 28 Φεβρουαρίου 4—5 μ.μ. Ἀρχ. Π. Δουληγέρης
Τρίτῃ 2 Μαρτίου 7—8 » Μιχ. Ι. Γαλανός.
Πέμπτῃ 4 » 7—8 » Ἀρχ. Τιμ. Ἀναστασίου
Σαββάτῳ 6 » 6—7 » Δημ. Παπαδόπουλος

ΤΑΜΕΙΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΥ „ΑΝΑΠΑΑΣΕΩΣ"
ΑΠΟ 1 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ — 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1898

ΕΙΣΠΡΑΞΕΙΣ

Ὑπόλοιπον 31 Δεκεμβρίου 1897	Δρ.	735.70
Ἀπὸ εἰσπράξεις συνδρομῶν	»	18722.25
» δικαιώματα ἐγγραφῆς	»	25.—
» δικαιώματα Τμημάτων	»	287.75
» ἔσοδα ἔκτακτα	»	1186.60
» σώματα « Ἀναπλάσεως»	»	45.—
» τόκους	»	187.20
	Δρ.	21189.50

ΔΑΠΑΝΑΙ

Εἰς χάρτην Περιοδικοῦ	Δρ.	3652.—
» τυπογραφικά	»	2480.—
» γραμματόσημα	»	2275.—
» μισθοὺς ὑπαλλήλων	»	6500.—
» προμήθειαι καὶ ἔξοδα ἀντιποκρίσεων	»	2164.45
» ἔξοδα διάφορα	»	1080.45
» ἔξοδα περιοδείας	»	845.60
» ἐνοίκιον γραφείου	»	1200.—
» δάνεια εἰς διαφόρους	»	146.50
» ἔξοδα ἔκτακτα	»	165.55
Ὑπόλοιπον τῇ 31 Δεκεμβρίου 1898	»	699.95
	Δρ.	21189.50